

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບສອງ

ສັນຍະລັກຂອງໄມ້ສອງອັນຂອງເອເຊກຽນ: ການເດີນທາງຜ່ານຄຳພະຍາກອນ ແລະ ການໄຖ່ກູ້

Jeff Pippenger

2024-03-22

ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາແນວຄວາມຄິດໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 37, ຊຶ່ງໃນເບື້ອງຕົ້ນໄດ້ຊີ້ບອກການເປົ້າແກທິຈັດ ແລະ ຂ່າວສານເຖິງລາໂອດີເກຍ, ອັນນຳໄປສູ່ການບັງເກີດຂຶ້ນຂອງກອງທັບໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ຈາກນັ້ນ ເອເຊກຽນໄດ້ກ່າວຊື່ແລະຂະໜາຍແນວຄວາມຄິດນັ້ນ ໂດຍນຳສະເໜີການເຂົ້າຮ່ວມກັນຂອງໄມ້ສອງອັນຂອງອານາຈັກຝ່າຍເໜືອແລະຝ່າຍໃຕ້ຂອງອິສະຣາເອນ, ເພື່ອ ບັນພາບປະກອບຂອງຂະບວນການທຶພຣະພາວະແລະມະນຸດພາວະໄດ້ຖືກປະສານເຂົ້າກັນໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການ ເປົ້າແກທິຈັດ. ເມື່ອສອງປະຊາຊາດນັ້ນໄດ້ຖືກຮວມເຂົ້າກັນເປັນປະຊາຊາດດຽວແລ້ວ, ເອເຊກຽນຊີ້ວ່າພວກເຂົາມີກະສັດອົງໜຶ່ງປົກຄອງຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ, ແລະຈາກນັ້ນທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງພັນທະສັນຍາອັນຖາວອນ ຊຶ່ງເປັນພັນທະສັນຍາທີ່ສຳເລັດບັນລຸກັບຄືນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ, ໃນຂະນະທີ່ເປັນຢູ່ວ່າ ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາຕະຫຼອດນິ້ວນດອນ.

ພວກເຮົາໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າໄປໃນເສັ້ນນັ້ນ ຄືພາລະກົດຂອງໂຢຮັນໃນການວັດພຣະວິຫານໃນປີ 1844 ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງການວັດຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ລົງຂຶ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001. ການວັດນັ້ນຍັງຖືກກ່າວເຖິງໂດຍເຊກາຣີຢາ, ຜູ້ຊົງລວມເອົາໄວ້ດ້ວຍວ່າ ການວັດນັ້ນເກີດຂຶ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເຢຣຸຊາເລມັອກຄັ້ງເປັນເມືອງທີ່ຈະປະທັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາກຳລັງຍົກອຸປະມາຂຶ້ນລະຫວ່າງອົງປະກອບຕ່າງໆທີ່ປະກອບເປັນພຣະວິຫານ ແລະ ໄມ້ສອງອັນຂອງອານາຈັກພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້ຂອງອິສະຣາເອນ. ພາລະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນການນຳພຣະ ລັກສະນະຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງມາຮ່ວມເຂົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນສອງປະການກ່ຽວກັບ 2,520 ປີແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍທີ່ໄດ້ຖືກນຳມາເໜືອອານາຈັກພາກເໜືອ ແລະ ພາກໃຕ້, ຄຽງຄູ່ກັບຄຳພະຍາກອນ 2,300 ປີ.

ເພື່ອຈະລະບຸໃຫ້ຮູ້ວ່າໄມ້ເຫຼົ່າໃນພຣະທຳເອເຊກຽນເປັນຕົວແທນຂອງຫຍັງໃນພຣະລາຊະກິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບເອົາເນື້ອໜັງມະນຸດທີ່ຖືກຢູ່ໃນຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ຫຼັງຈາກຄວາມອ່ອນແອທີ່ສືບທອດມາເປັນເວລາສີພັນປີ ຊຶ່ງໄດ້ສືບມາເຖິງພຣະອົງທາງນາງມາຣີ. ໃນຖານະເປັນແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂດຍການໃຊ້ນ້ຳໃຈຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຍອມຈຳນົນຕໍ່ນ້ຳໃຈຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ ພວກເຮົາກໍສາມາດຊະນະໄດ້ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊະນະ ໂດຍການໃຊ້ນ້ຳໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃນການຍອມຢູ່ຕໍ່ນ້ຳໃຈຂອງພຣະອົງ. ນ້ຳໃຈຂອງພວກເຮົາຖືກນຳໃຊ້ ບໍ່ວ່າເພື່ອຄວາມດີຫຼືຄວາມຊົ່ວ ພາຍໃນສະໝອງຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງເປັນບ້ອມປາການແຫ່ງຈິດວິນຍານ.

“ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະເຮັດວຽກຂອງສອງພາກຮຽນໃຫ້ສຳເລັດໃນພາກຮຽນດຽວ ບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງໃນເລື່ອງນີ້. ການຮັບເອົາວຽກສອງເທົ່າໄວ້ເຮັດ ສຳລັບຫຼາຍຄົນແລ້ວ ໝາຍເຖິງການໃຊ້ສະໝອງເກີນກຳລັງ ແລະການລະເລີຍການອອກກຳລັງກາຍທາງຮ່າງກາຍທີ່ເໝາະສົມ. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງມີເຫດຜົນທີ່ຈະສົມມຸດ

ວ່າຈິດໃຈຈະສາມາດຈັບເອົາແລະຍ່ອຍອາຫານທາງບັນຍາທິຫຼາຍເກີນໄດ້;
ແລະການໃຫ້ອາຫານແກ່ຈິດໃຈເກີນໄດ້
ກໍເປັນບາບຫຼາຍພຽງກັນກັບການໃຫ້ອາຫານແກ່ອະໄວຍະວະຍ່ອຍອາຫານເກີນໄດ້
ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກະເພາະອາຫານມີໄລຍະເວລາພັກເລີຍ. ສະໝອງເປັນບ້ອມປາການຂອງມະນຸດທັງຄົນ
ແລະນິເສທິຜິດໃນການກິນ, ການນຸ່ງຫົ່ມ, ຫຼືການນອນ ຍ່ອມສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສະໝອງ
ແລະຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ບັນລຸສິ່ງທີ່ກຽນປາຖະໜາ ຄື ການຝຶກຝົນທາງບັນຍາທິດີ.
ສ່ວນໃດກໍຕາມຂອງຮ່າງກາຍທັບໄດ້ຮັບການດູແລຢ່າງເໝາະສົມ
ຈະສົ່ງສັນຍານຄວາມເສຍຫາຍຂອງມັນໄປຫາສະໝອງ.
ໃນການສັງສອນຄົນໜຸ່ມສາວວິທີຮັກສາສຸຂະພາບຂອງຕົນນັ້ນ
ຄວນໃຊ້ຄວາມອົດທົນແລະຄວາມພາກພຽນຢ່າງຫຼາຍ.
ພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃນເລື່ອງນີ້ຢ່າງຖ່ອງແທ້
ເພື່ອວ່າກ້າມເນື້ອແລະອະໄວຍະວະທຸກສ່ວນຈະໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງແລະຝຶກຝົນຢ່າງເໝາະສົມ
ເພື່ອວ່າໃນການເຄື່ອນໄຫວທັງໃຈໃຈໃຈໃຈໃຈ ຜົນທົດຕົກຕະຫຼອດຈະເປັນສຸຂະພາບທີ່ດີທີ່ສຸດ
ແລະສະໝອງຈະໄດ້ຮັບການເສີມພະລັງເພື່ອຮອງຮັບພາລະອັນໜັກຂອງການຮຽນ." Christian
Education, 124.

ພຣະລາຊະກິດຂອງພັນທະສັນຍາອັນເປັນນິດ
ແມ່ນເພື່ອຈາລຶກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເທິງໃຈແລະຄວາມຄິດຂອງເຮົາ,
ແລະທັງໃຈແລະຄວາມຄິດຂອງເຮົາກໍຕັ້ງຢູ່ໃນ "ບ້ອມປາການແຫ່ງຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ,"
ຊຶ່ງກໍຄືສະໝອງຂອງເຮົາ.

"ຈິດໃຈຂອງຊາຍຫຼີກຢູ່ໜຶ່ງ ບໍ່ໄດ້ຕົກລົງຈາກຄວາມບໍ່ລົບລຽນແລະຄວາມສັກສິດ ໄປສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມ
ຄວາມເນົາເບື້ອຍ ແລະອາຊະຍາ ໃນຊີວິດຂະນະດຽວ.
ການປ່ຽນແປງມະນຸດໃຫ້ເປັນດັ່ງພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະເຈົ້າ
ຫຼືການທຳໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງຕາມພຣະສັນຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ເສື່ອມຕ່ຳລົງຈົນເປັນດັ່ງສັດປ່າ ຫຼືດັ່ງຊາຕານນັ້ນ
ຕ້ອງໃຊ້ເວລາ. ເມື່ອເຮົາເພິ່ງມອງ ເຮົາກໍຖືກປ່ຽນແປງ.
ເຖິງແມ່ນມະນຸດຈະຖືກສ້າງຕາມພຣະສັນຖານຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຕົນ
ແຕ່ເຂົາສາມາດຝຶກຝົນຈິດໃຈຂອງຕົນເສຍເພື່ອໃຫ້ບາບທີ່ຄົງໜຶ່ງເຂົາເຄີຍກຽດຊົງ
ກາຍເປັນສິ່ງນຳພາໃຈແກ່ເຂົາ. ເມື່ອເຂົາຢຸດການເຝົ້າລະວັງແລະອະທິຖານ
ເຂົາກໍຢຸດການປົກປ້ອງບ້ອມປາການຄືຫົວໃຈ ແລະເຂົ້າໄປພົວພັນໃນບາບແລະອາຊະຍາ.
ຈິດໃຈຖືກທຳໃຫ້ຕ່ຳລຳ ແລະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຍົກມັນຂຶ້ນຈາກຄວາມເນົາເບື້ອຍ
ໃນຂະນະທີ່ມັນກຳລັງຖືກຝຶກໃຫ້ເປັນທາດຂອງອຳນາດທາງສິນທຳແລະທາງບັນຍາ
ແລະນຳອຳນາດເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງຕົນຫາອັນຫຍາບຊ້ຳຍິ່ງຂຶ້ນ.
ຈະຕ້ອງດຳຮົງໄວ້ຊຶ່ງສົງຄາມຢ່າງຕ່ຳເນື່ອງຕໍ່ຈິດໃຈຜ່າຍເນື້ອໜຶ່ງ;
ແລະເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໂດຍອິດທິພົນອັນຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົບລຽນແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊຶ່ງຈະດຶງດູດຈິດໃຈຂຶ້ນໄປເບື້ອງເທິງ
ແລະຝຶກໃຫ້ມັນເຄີຍຊົນກັບການຄິດໄຕ່ຕອງເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ລົບລຽນແລະສັກສິດ." Adventist Home, 330.

"ຈິດໃຈ," "ໃຈ," "ສະໝອງ" ແມ່ນ "ບ້ອມປາການຂອງຈິດວິນຍານ."
ບ້ອມປາການແມ່ນບ້ອມປ້ອງກັນທີ່ຕ້ອງຖືກພິກັດຮັກສາຈາກການເຂົ້າມາຂອງບາບ.

"ໃນຄຳອະທິຖານຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຣະບິຕາ, ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານບົດຮຽນແກ່ໂລກ
ຊຶ່ງຄວນຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນຈິດໃຈແລະວິນຍານ. 'ນີ້ແມ່ນແມ່ນຊີວິດນິລັນດອນ,' ພຣະອົງຕັດວ່າ,
'ຄວາມເຂົ້າທັງຫຼາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແທ້ອົງດຽວ, ແລະຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຜູ້ພິພິພິດຂອງໃຊ້ມາ.' ໂຢຮັນ 17:3. ນີ້ແມ່ນການສຶກສາທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນປະທານພະລັງ.

ຄວາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ມາ ອັນເກີດຈາກປະສົບການນັ້ນ
ປ່ຽນແປງມະນຸດໃຫ້ເປັນຕາມພຣະສະຫຼອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນປະທານໃຫ້ມະນຸດມີອຳນາດເໝືອດົນເອງ,
ນຳເອົາທາງແຮງຜັກດັນແລະຕົ້ນຫາແຫ່ງທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳ
ມາຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງອຳນາດອັນສູງສົ່ງແຫ່ງຈິດໃຈ.
ມັນກະທຳໃຫ້ຜູ້ທີ່ຄອບຄອງມັນເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນທາຍາດແຫ່ງສະຫວັນ.
ມັນນຳເຂົາໃຫ້ເຂົ້າສູ່ສາມັກຄີທຳກັບພຣະດຳລິຂອງອົງອະນັນຕະການ,
ແລະເປີດຄັງຊັບອັນອຸດົມແຫ່ງຈັກກະວານໃຫ້ແກ່ເຂົາ." Christ's Object Lessons, 114.

"ອຳນາດທີ່ສູງກວ່າ" ຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຄວບຄຸມ ແລະເຮັດໃຫ້"ແຮງຜັກດັນ
ແລະຕົ້ນຫາຂອງທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳ" ຢູ່ໃນການຍອມຈຳນັ້ນ. ອຳນາດທີ່ສູງກວ່ານັ້ນຕັ້ງຢູ່ໃນຈິດໃຈ, ແລະ
"ການສາມັກຄີທາງຈິດກັບພຣະບັນຍາຂອງພຣະອົງຜູ້ອະນັນຕະພາບ" ນັ້ນເອງ ທີ່
"ປ່ຽນມະນຸດໃຫ້ເປັນຕາມພຣະສັນຖານຂອງພຣະເຈົ້າ."

ໃນເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝີນສີຟ້າ
ຮູບພາບຂອງສັດຮ້າຍຖືກກ່ຽງຂຶ້ນໃນຄົນຈຳພວກໜຶ່ງ ແລະຮູບພາບຂອງພຣະຄຣິດໃນຄົນອີກຈຳພວກໜຶ່ງ.
ສິ່ງທີ່ບັນລຸການປ່ຽນຮູບນັ້ນຄື ການເຊື່ອມຕໍ່ຂອງຈິດໃຈທັງຫຼາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈຜ່າຍເນື້ອໜັງ
ຫຼືຈິດໃຈຜ່າຍກາຍເນື້ອ ຕາມທີ່ໄປໄລ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ ຍ່ອມກ່ຽງຮູບພາບຂອງເນື້ອໜັງ—ຄືສັດຮ້າຍ.
ສ່ວນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ບັນລຸຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດ ຍ່ອມກ່ຽງຮູບພາບຂອງພຣະຄຣິດ.
ພຣະສັນຍາຂອງພຣະສັນຍາພັນຄືວ່າ ໃນເວລາແຫ່ງການກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນ
ພວກເຮົາສາມາດບັນລຸເຖິງຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດໄດ້
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນລ້ວນເກີດມາພ້ອມກັບຈິດໃຈຜ່າຍເນື້ອໜັງ.

ຈົ່ງໃຫ້ຈິດໃຈອັນນີ້ຢູ່ໃນພວກທ່ານ, ຊົງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດດ້ວຍ: ພຣະອົງ,
ຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ໃນພຣະສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ,
ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືວ່າການທີ່ຈະສະເໜີພາບກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການຊົງເອົາ:
ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ພຣະອົງເອງບໍ່ມີສິ່ງໃດໆ, ແລະຊົງຮັບເອົາສະພາບຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້,
ແລະຊົງບັງເກີດມາໃນລັກສະນະຄ້າຍມະນຸດ: ແລະເມື່ອຊົງຖືກພົບໃນຮູບຮ່າງຢ່າງມະນຸດ,
ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖອມພຣະອົງລົງ, ແລະຊົງເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ,
ແມ່ນກະທຳຄວາມຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ພິລິປ໌ປອຍ 2:5-8.

ພວກເຮົາຄວນມີພຣະທັດສະນະຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ, ດັ່ງທີ່ພຣະທັດສະນະນັ້ນມີຢູ່ໃນພຣະຄຣິດດ້ວຍ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພຣະສັນຖານຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ມີພຣະທັດສະນະນັ້ນ,
ພວກເຮົາມີຈິດໃຈຜ່າຍເນື້ອໜັງ, ຖືກຂາຍໄວ້ໃຕ້ບ້າບ.

ເຫດສະນັ້ນ ບັດນີ້ຈົ່ງບໍ່ມີການຖືກພິພາກສາໂທດແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດເຢຊູ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ດຳເນີນຕາມເນື້ອໜັງ ແຕ່ດຳເນີນຕາມພຣະວິນຍານ.
ເພາະວ່າກົດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຊີວິດໃນພຣະຄຣິດເຢຊູ
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນໂທຈາກກົດແຫ່ງບາບແລະຄວາມຕາຍ. ເພາະສົ່ງທຶກດັບນັ້ນຍັດບໍ່ອາດກະທຳໄດ້
ເນື່ອງຈາກມັນອ່ອນກຳລັງລົງເພາະເນື້ອໜັງນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເອງມາໃນສະພາບຄ້າຍຄືເນື້ອໜັງແຫ່ງບາບ ແລະເພື່ອບາບ
ຈົ່ງໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດບາບໃນເນື້ອໜັງ;
ເພື່ອຄວາມຊອບທຳຂອງກົດບັນຍັດຈະໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ດຳເນີນຕາມເນື້ອໜັງ
ແຕ່ດຳເນີນຕາມພຣະວິນຍານ. ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຜ່າຍເນື້ອໜັງ ກໍຄືເຖິງສິ່ງທັງຫຼາຍຂອງເນື້ອໜັງ;
ແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ຜ່າຍພຣະວິນຍານ ກໍຄືເຖິງສິ່ງທັງຫຼາຍຂອງພຣະວິນຍານ.
ເພາະວ່າການມີໃຈຄົດຜ່າຍເນື້ອໜັງນັ້ນເປັນຄວາມຕາຍ;
ແຕ່ການມີໃຈຄົດຜ່າຍພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນຊີວິດແລະສັນຕິສຸກ.

ເພາະວ່າໃຈຄົດຜ່າຍເນື້ອໜັງເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: ເນື່ອງຈາກວ່າມັນບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະທັງບໍ່ສາມາດຢູ່ໃຕ້ໄດ້ຈົງ. ສະນັ້ນ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທໄດ້. ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ ຖ້າແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ. ບັດນີ້ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະອົງ. ແລະຖ້າພຣະຄຣິດສະຖິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ ຮ່າງກາຍກໍຕາຍແລ້ວເພາະບາບ; ແຕ່ພຣະວິນຍານເປັນຊີວິດເພາະຄວາມຊອບທຳ. ໂຣມ 8:1-10.

ການເປັນຜ່າຍພຣະວິນຍານແມ່ນຊີວິດ, ແລະການເປັນຜ່າຍເນື້ອໜັງແມ່ນຄວາມຕາຍ. ເນື້ອໜັງແມ່ນທຳມະຊາດຊຸ້ນຕຳ, ມັນເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາ. ທຳມະຊາດຊຸ້ນຕຳຜ່າຍເນື້ອໜັງນັ້ນຕ້ອງຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງທຳມະຊາດຊຸ້ນສູງ, ຊຶ່ງສຳເລັດໄດ້ໂດຍການໃຊ້ຈັດຈຳນັງຂອງເຮົາໃນການຍອມຢູ່ໃຕ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຈົດໃຈຊຸ້ນສູງຜ່າຍເນື້ອໜັງຂອງເຮົາສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ໃນທຶນີ້ແລະໃນເວລານີ້, ແຕ່ທຳມະຊາດຊຸ້ນຕຳຂອງເຮົາຕ້ອງລໍຖ້າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຈຶ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງ.

ໄມ້ສອງອັນຂອງເອເຊກຽນຊີບອກເຖິງໄມ້ອັນໜຶ່ງທີ່ຖືກສະແດງເປັນເດີມພຣະວິຫານ, ແລະໄມ້ອັນນັ້ນໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນໃນປີ 1798. ມັນໄດ້ຖືກແບ່ງອອກຢ່າງສົມບູນໂດຍໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງລັດທິນອກສາສະໜາທີ່ຢຽບຢຳກອງທັບ, ແລະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງລັດທິສັນຕະປາປາທີ່ຢຽບຢຳກອງທັບ. ໄມ້ອັນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງການຢຽບຢຳສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ໃນອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້. ກອງທັບທີ່ຖືກຢຽບຢຳໂດຍລັດທິນອກສາສະໜາແລະລັດທິສັນຕະປາປານັ້ນ ແມ່ນພຣະວິຫານຂອງມະນຸດ, ແຕ່ໃນຄວາມສຳພັນກັບອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ ມັນແມ່ນຮ່າງກາຍ, ແລະອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກວາງສ່ວນຫົວໄວ້. ອານາຈັກຜ່າຍເໜືອແມ່ນຮ່າງກາຍ, ອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ແມ່ນສ່ວນຫົວ.

ສອງພາກແບ່ງຂອງອານາຈັກຜ່າຍເໜືອ ຊຶ່ງມີໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງແນວໃນມັນສອງປະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປສູ່ບາບໃນພຣະວິຫານແຫ່ງຮ່າງກາຍ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍແນວໃນມັນທີ່ສືບທອດມາ ແລະ ແນວໃນມັນທີ່ໄດ້ຮັບການປຸກຝັງ. ລັດທິນອກຮິດເປັນສັນຍາລັກຂອງແນວໃນມັນແຫ່ງບາບທີ່ສືບທອດມາໃນພຣະວິຫານແຫ່ງຮ່າງກາຍ, ແລະການທີ່ລັດທິສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບເອົາສາສະໜາຂອງລັດທິນອກຮິດ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງແນວໃນມັນທີ່ຖືກປຸກຝັງໄປສູ່ບາບ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດ ພຣະວິຫານແຫ່ງຮ່າງກາຍກໍບໍ່ອາດຖືກປ່ຽນຮູບໄດ້ຈົນກວ່າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ, ດັ່ງນັ້ນ ໄມ້ເທົ້າຂອງອານາຈັກຜ່າຍເໜືອຈຶ່ງຂະຫຍາຍໄປພຽງເຖິງປີ 1798 ເທົ່ານັ້ນ, ແລະເມື່ອໄລຍະໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ອັດພຣະວິຫານ ໄມ້ເທົ້ານັ້ນກໍຕ້ອງຖືກລະໄວ້.

ຄຳວ່າ “conversion” ໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງ ຫຼືການຜັນໄປຈາກສະພາບ ຫຼືສະຖານະໜຶ່ງໄປສູ່ອີກສະພາບ ຫຼືສະຖານະໜຶ່ງ. ເມື່ອອາດາມ ແລະ ເອວາໄດ້ເຮັດບາບ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກ “converted” ອອກຈາກສະພາບເດີມດັ້ງເດີມຂອງຕົນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນພ້ອມ, ຕາມພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ອຳນາດສູງສົງຄວບຄຸມອຳນາດຕ່ຳກວ່າ. ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດບາບ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖືກ “converted” ໃຫ້ກາຍເປັນສະພາບແຫ່ງການເປັນຜູ້ທີ່ອຳນາດຕ່ຳກວ່າໄດ້ຂຶ້ນມາມີອຳນາດເໜືອອຳນາດສູງສົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຖ່າຍທອດສະພາບນັ້ນໄປສູ່ລູກຫຼານທັງໝົດຂອງຕົນ.

ໃນຄວາມສຳພັນເຊິ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງໄມ້ຄ້ອນສອງອັນຂອງເອເຊກຽນ, ພຣະອົງເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເຢຣຸຊາເລັມໃຫ້ເປັນສີສະ, ເປັນນະຄອນຫຼວງບ່ອນທີ່ກະສັດປະທັບຢູ່, ມັນຈະຕ້ອງເປັນອຳນາດທີ່ສູງກວ່າ. ໃນອຸປະມາຂອງໄມ້ຄ້ອນສອງອັນນັ້ນ, ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ເປັນອຳນາດທີ່ຕົກກວ່າເມື່ອທຽບກັບອານາຈັກທີ່ສູງກວ່າໃນຝ່າຍເໜືອ. ການຫັນກັບຄືນທີ່ຖືກສະແດງເມື່ອໄມ້ຄ້ອນສອງອັນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກນຳມາຕັດເຂົ້າກັນ, ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ຖືກນຳກັບຄືນສູ່ຕຳແໜ່ງຂອງຕົນໃນຖານະເປັນສີສະ. ມັນຈະຕ້ອງຖືກຫັນກັບໄປສູ່ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອ, ເພາະໃນເວລານັ້ນມັນໄດ້ຖືກຮ່ວມເຂົ້າກັບກະສັດທີ່ເທົ່າທຽມກັບຝ່າຍເໜືອ, ແລະເຊື່ອມຕໍ່ກັບຫ້ອງພຣະທີ່ນັ້ນແຫ່ງອານາຈັກຝ່າຍເໜືອທີ່ເທົ່າທຽມ.

ເພາະເຫດນີ້ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອຈຶ່ງໄປເຖິງພຽງແຕ່ປີ 1798 ເທົ່ານັ້ນ, ແລະໂຍຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ລະເວັ້ນເດີນຊົນນອກ, ຊຶ່ງໄປເຖິງພຽງແຕ່ປີ 1798 ເທົ່ານັ້ນ. ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ຈະຖືກເຊື່ອມເຂົ້າກັບໄມ້ເທົ່າຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງ, ແຕ່ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອຈະສິ້ນສຸດລົງ ເມື່ອການປະສົມປະສານຂອງພຣະພາບແລະມະນຸດພາບໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃນສອງຫ້ອງຂອງພຣະວິຫານ ຊຶ່ງຕໍ່ມາໂຍຮັນໄດ້ວັດແທກ. ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ໂດຍສາຍເຊື່ອມຂອງສີສິບຫົກ ໃນເວລາທີ່ທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອມຕົວໂດຍກົງກັບ 1844 ດັ່ງທີ່ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ໄດ້ຖືກເຊື່ອມ.

ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບທັງພຣະວິຫານສີສິບຫົກປີ, ແລະການປະສົມເຂົ້າກັນຂອງພຣະພາບກັບມະນຸດພາບທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສອງຮ້ອຍຊາວປີ. ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອໃນປີ 1798 ໄດ້ໝາຍເຖິງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານສີສິບຫົກປີ, ແຕ່ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງຢູ່ນັ້ນ, ເພາະວ່າໃນຖານະເປັນຮາກຖານ ມັນເປັນຕົວແທນເນື້ອຫນັງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຮັບເອົາໄວ້ກັບພຣະອົງເອງ, ແລະເນື້ອຫນັງຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກປະຫານຕັ້ງແຕ່ຮາກຖານຂອງໂລກ. ພຣະວິຫານທັງປວງເປັນສັນຍະລັກທີ່ສາມາດໃຊ້ແທນກັນໄດ້, ແລະຮາກຖານຂອງສີສິບຫົກປີໃນປີ 1798 ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງເນື້ອຫນັງມະນຸດຂອງພຣະອົງ, ແລະການສິ້ນສຸດຂອງສີສິບຫົກປີນັ້ນໃນປີ 1844 ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງພຣະພາບຂອງພຣະອົງ.

ພົນໂຫຼດທີ່ຖືກຢຽບຢູ່ລົງຈົນເຖິງປີ 1798 ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນແມ່ນວ່າພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຢຽບຢູ່ລົງໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ແຕ່ການຢຽບຢູ່ລົງນັ້ນໄດ້ຖືກກະທຳຢູ່ໃນອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້, ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ ເພື່ອປະທັບພຣະວິຫານ ແລະພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄວ້. ພົນໂຫຼດທີ່ໄດ້ຖືກຢຽບຢູ່ລົງນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ; ມັນເປັນຕົວແທນຂອງກາຍ.

ເມື່ອອາດາມແລະເອວາໄດ້ຮັດບາບ, "ເຈັດເທື່ອ" ຂອງເຈັດພັນປີແຫ່ງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຢຽບຢູ່ລົງໂດຍບາບກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ຖືກບັງຊີວິດຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ ໄດ້ຈັດຫາຫນັງລູກແກະເພື່ອປົກຄຸມຄວາມເປື້ອນກາຍແຫ່ງບາບຂອງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອການຢຽບຢູ່ລົງມະນຸດຊາດສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798, ພຣະເມສານ້ອຍ, ຜູ້ຊົງເປັນຮາກຖານແລະເປັນຜູ້ກໍ່ສ້າງແຫ່ງພາບແທນອັນບໍ່ລົບກວາງຂອງພຣະວິຫານ, ກໍໄດ້ຖືກບັງຊີວິດອີກຄັ້ງ. ທີ່ນັ້ນ ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອ, ແລະພຣະວິຫານຝ່າຍມະນຸດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນນັ້ນ, ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

ປີ 1798 ແມ່ນເວລາທີ່ປະທັບອັນຕິຄຣິດຈອມບອມຖືກປະຫານ
ຫຼັງຈາກມັນໄດ້ໃຫ້ຄຳພະຍານອັນເປັນຂອງຊາຕານຂອງມັນເປັນເວລາສາມປີເຄິ່ງຕາມຄຳພະຍາກອນ,
ຊຶ່ງເລີ່ມຂຶ້ນເມື່ອມັນໄດ້ຮັບອຳນາດໃນປີ 538, ແລະກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ມີໄລຍະການຕຽມພ້ອມສາມສິບປີເລີ່ມໃນປີ
508. ນັ້ນເປັນການບອມແບ່ງໂດຍຊາຕານຕໍ່ສາມສິບປີເຄິ່ງການຕຽມພ້ອມຂອງພຣະຄຣິດ
ຊຶ່ງເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ການປະສູດຂອງພຣະອົງ ແລະສິ້ນສຸດລົງເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດ
ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຮັບບັບຕີສະມາ,
ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງເປັນເວລາສາມປີເຄິ່ງຕາມເວລາຈົງ
ຈົນກະທັ້ງພຣະອົງໄປເຖິງຈຸດທີ່ພຣະເມສານອ້ອມຜູ້ຖືກປະຫານຕັ້ງແຕ່ການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ
ໄດ້ຖືກຕອກກາງແຂນ. ເມື່ອນັ້ນຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສຳເລັດ ທີ່ວ່າເມື່ອພຣະວິຫານຖືກທຳລາຍແລ້ວ
ພຣະອົງຈະຍົກມັນຂຶ້ນອີກໃນສາມມື້.

ພຣະອົງຈະເປັນພຣະອົງນັ້ນຜູ້ຊົງຍົກພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງຂຶ້ນອີກ,
ເພາະວ່າເປັນລົດເດດແຫ່ງພຣະຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ສຳເລັດການຄົ້ນພຣະຊົນ,
ເພາະພຣະຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນໃນການຖືກຕອກກາງແຂນ,
ແຕ່ເປັນພຣະສະພາບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຕາຍຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຕາຍບໍ່ໄດ້.

“‘ເຮົາແມ່ນການຄົ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ເປັນຊີວິດ’ (John 11:25). ພຣະອົງຜູ້ໄດ້ກ່າວວ່າ,
‘ເຮົາວາງຊີວິດຂອງເຮົາລົງ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະຮັບມັນຄືນອີກ’ (John 10:17),
ໄດ້ອອກມາຈາກອຸບົດສູ່ຊີວິດຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະອົງເອງ. ຄວາມເປັນມະນຸດໄດ້ຕາຍ;
ຄວາມເປັນພຣະຈຳພໍດີຕາຍ. ໃນຄວາມເປັນພຣະຈຳຂອງພຣະອົງ,
ພຣະຄຣິດຊົງມີຮິດອຳນາດທີ່ຈະຫັກພັງພັນທະນາການແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ພຣະອົງປະກາດວ່າ
ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງເອງ ເພື່ອໃຫ້ຊົງບັນດານຊີວິດແກ່ຜູ້ໄດ້ກ່າວມາທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງ.” Selected
Messages, book 1, 301.

ໃນປີ 1798 ພຣະວິຫານຂອງມະນຸດ, ກອງທັບຂອງ “ອານາຈັກເໜືອ”, ໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ,
ເພາະວ່າໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳ
ມັນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ຈົນກວ່າຈະເຖິງການຄົ້ນຄ້າຍໃນເວລາການສະເດັດມາຄົງທຶສອງ.
ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນໄດ້ຊີ້ບອກຮາກຖານຂອງສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານຂຶ້ນ
ຊຶ່ງສາມາດຖືກປ່ຽນຮູບໄດ້, ອັນເປັນຕົວແທນໂດຍອານາຈັກໃດໆ,
ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງອຳນາດຊັ້ນສູງຂອງຈິດໃຈ,
ຊຶ່ງຖືກປ່ຽນຮູບໃນຂະນະທີ່ທິຄົນບາບໄດ້ຮັບການນັບວ່າຊອບທຳ.

“ເທິງຮາກຖານທີ່ພຣະຄຣິດເອງໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ, ອັກຄະສາວົກທັງຫຼາຍໄດ້ກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນພຣະຄຳພີ
ຮູບພາບຂອງການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ເລື້ອຍໆເພື່ອອະທິບາຍການກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກ.
ເຊກາຣີຍາໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດວ່າເປັນ “ກົງ” ຜູ້ທີ່ຈະກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.
ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນຕ່າງຊາດວ່າເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃນພະລະກິດນັ້ນວ່າ: ‘ພວກທີ່ຢູ່ໄກຈະມາ
ແລະກໍ່ສ້າງໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;’ ແລະ ອີຊາຢາປະກາດວ່າ,
‘ບຸດຊາຍຂອງຄົນຕ່າງດ້ວຍຈະກໍ່ສ້າງກຳແພງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ.’ ເຊກາຣີຍາ 6:12, 15; ອີຊາຢາ 60:10.”

ເປໂຕ ໄດ້ຂຽນເຖິງການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານນີ້ວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ຜູ້ຊົງເປັນສົມບັດທີ່ມີຊີວິດ
ຊຶ່ງມະນຸດໄດ້ປະຖົມແລ້ວ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ແລະຊົງເຫັນວ່າປະເສີດ,
ພວກທ່ານເອງກໍ່ເປັນດັ່ງກ່ອນຫົນທີ່ມີຊີວິດ ກໍ່ຖືກກໍ່ຂຶ້ນເປັນເຮືອນຜ່າຍວິນຍານ ເປັນປະໂຫຍດອັນບໍ່ລົບລຸບ
ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບຸຊາຜ່າຍວິນຍານ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ.” 1 ເປໂຕ
2:4, 5

“ໃນບ່ອນແຕກຫົນຂອງໂລກຍືວດແລະໂລກຄົນຕ່າງຊາດ ພວກອັກຄະສາວົກໄດ້ພາກພຽນເຮັດວຽກ ເພື່ອນຳຫົນອອກມາວາງໄວ້ເທິງຮາກຖານ. ໃນຈົດໝາຍຂອງທ່ານເຖິງຜູ້ຊົງຮູ້ເລື່ອງເອເຟໂຊ, ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ພວກທ່ານຈົບແຜ່ນຄົນແປກໜ້າ ແລະຄົນຕ່າງດ້ວຍອີກຕື່ມ, ແຕ່ເປັນພົນລະເມືອງຮ່ວມກັບພວກວິສຸດ ແລະເປັນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານຂອງພວກອັກຄະສາວົກແລະພວກຜູ້ພະຍາກອນ, ໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດເອງເປັນສີລາມຸມເອກ; ໃນພຣະອົງນັ້ນ ອາຄານທັງໝົດທີ່ປະກອບກັນຢ່າງເໝາະສົມ ຈົ່ງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເປັນພຣະວິຫານອັນບໍ່ລົ້ງໄປໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນພຣະອົງນັ້ນ ພວກທ່ານກຳລັງຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນຮ່ວມກັນ ເພື່ອເປັນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານ.’ ເອເຟໂຊ 2:19–22.”

ແລະທ່ານໄດ້ຂຽນເຖິງຊາວໂກຣິນໃຫວ່າ: “ຕາມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ດັ່ງຊ່າງກໍ່ສ້າງເອກຜູ້ມີປັນຍາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງຮາກຖານໄວ້ ແລະອົກຄົນໜຶ່ງກໍ່ສ້າງຕໍ່ເທິງນັ້ນ. ແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນລະວັງວ່າຕົນກໍ່ສ້າງລົງເທິງນັ້ນຢ່າງໃດ. ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະວາງຮາກຖານອັນໄດ້ ນອກຈາກຮາກຖານທີ່ວາງໄວ້ແລ້ວ ຊົງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ບັດນີ້ ຖ້າຜູ້ໃດກໍ່ສ້າງເທິງຮາກຖານນີ້ດ້ວຍຄຳ, ເງິນ, ຫີນປະເສີດ, ໄມ້, ຫຍ້າແຫ້ງ, ເຜືອງ; ວຽກຂອງທຸກຄົນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບາກົດແຈ້ງ ເພາະວ່ານັ້ນຈະສະແດງມັນ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຈະຖືກເຜີຍໃຫ້ແກ່ທັງໝົດໂດຍໄພ; ແລະໄພນັ້ນຈະທົດລອງວຽກຂອງທຸກຄົນວ່າເປັນຊະນິດໃດ.” 1 ໂກຣິນໃຫ 3:10–13.

“ພວກອັກຄະສາວົກໄດ້ກໍ່ສ້າງລົງເທິງຮາກຖານທີ່ໝັ້ນຄົງ ຄືສີລາແຫ່ງຍຸກທັງປວງ. ມາຍັງຮາກຖານນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາກ້ອນຫີນທີ່ພວກເຂົາສະກັດມາຈາກໂລກ. ບັນດາຜູ້ກໍ່ສ້າງມີໄດ້ເຮັດວຽກໂດຍປາສະຈາກອຸປະສັກ. ວຽກຂອງພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ຍາກຢ່າງຍິ່ງໂດຍການຕໍ່ຕ້ານຂອງບັນດາສັດຕູຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຂົາຈຳຕ້ອງຕັ້ງສັກກັບຄວາມຖືກອ້າງແບບຄັບແຄບ, ອະຄະຕິ, ແລະຄວາມຊັງຊັງຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງກໍ່ສ້າງຢູ່ເທິງຮາກຖານອັນແທ້. ຫຼາຍຄົນທີ່ເຮັດວຽກເປັນຜູ້ກໍ່ສ້າງແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກ ອາດຈະຖືກປຸງບົດດັ່ງບັນດາຜູ້ກໍ່ກຳແພງໃນສະໄໝຂອງເນເຕມຍົາ ຊຶ່ງມີຂໍ້ຂຽນໄວ້ວ່າ: ‘ບັນດາຜູ້ທີ່ກຳແພງ ແລະຜູ້ທີ່ເບກຫາບພາລະ ພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ບັນທຸກຂອງນັ້ນ ທຸກຄົນໃຊ້ມືຂ້າງໜຶ່ງເຮັດວຽກ ແລະອົກມີໜຶ່ງຖືອາວຸດ.’ ເນເຕມຍົາ 4:17.” ກົດຈະການຂອງອັກຄະສາວົກ, 595, 596.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ການຕົກຕຳຂອງມະນຸດໄດ້ຕັ້ງໄປທົ່ວສະຫວັນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໂສກ. ໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນຖືກທຳລາຍໂດຍຄຳສາບແລ້ງແຫ່ງບາບ ແລະຖືກຢູ່ອາໄສໂດຍບັນດາສັດຕະວະຜູ້ທີ່ກຳນົດໃຫ້ພົບແຕ່ຄວາມທຸກຍາກ ແລະຄວາມດາຍ. ບໍ່ພາກົດມີທາງຫຼົບໜີສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດ. ພວກທຸດສະຫວັນໄດ້ຢຸດບົດເພາະແຫ່ງການສັນລະເສີນຂອງພວກເຂົາ. ທົ່ວບັນດາລານແຫ່ງສະຫວັນມີການໄວ້ທຸກເພາະຄວາມພິນາດທີ່ບາບໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ.”

“ພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ຈອມຜູ້ບັນຊາການອັນຊົງສະຫງ່າລາສີແຫ່ງສະຫວັນ ຊົງຖືກສຳຜັດດ້ວຍຄວາມສົງສານຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ຕົກຕຳລົງ. ພຣະທັດຂອງພຣະອົງຖືກກະຕຸ້ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາອັນຫາຂອບເຂດມີໄດ້ ເມື່ອຄວາມທຸກເຂັນຂອງໂລກທີ່ຫຼົງຫາຍໄດ້ບາກົດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ແຕ່ຄວາມຮັກອັນເປັນພຣະລັກສະນະໄດ້ຊົງຄຶດວາງແຜນໄວ້ແລ້ວ ໂດຍທີ່ມະນຸດຈະສາມາດຖືກໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນໄດ້. ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກລະເມີດນັ້ນ ຮຽກຮ້ອງເອົາຊີວິດຂອງຄົນບາບ. ໃນຈັກກະວານທັງສິ້ນ ມີພຽງຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນຜູ້ຊົງສາມາດສະໜອງຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະບັນຍັດນັ້ນແທນມະນຸດ. ເນື່ອງຈາກພຣະບັນຍັດອັນເປັນພຣະຂອງພຣະເຈົ້າສັກສິດເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ

ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ສະເໜີພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດກະທຳການລົບລ້າງບາບເພື່ອການລະເມີດນັ້ນໄດ້. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໜຶ່ງອາດຈາກພຣະຄຣິດ ທີ່ສາມາດໄຖ່ມະນຸດທີ່ຕົກຕ່ຳໃຫ້ພົ້ນຈາກຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະນຳເຂົາກັບເຂົ້າສູ່ຄວາມກົມກຽວກັບສະຫວັນອີກຄັ້ງ. ພຣະຄຣິດຈະຊົງຮັບເອົາຄວາມຜິດ ແລະຄວາມອັບອາຍແຫ່ງບາບໄວ້ເທິງພຣະອົງເອງ—ບາບ ອັນເປັນທີ່ໜ້າຊັງຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດ ຈົນຈຳຕ້ອງແຍກພຣະບິດາແລະພຣະບຸດຂອງພຣະອົງອອກຈາກກັນ. ພຣະຄຣິດຈະຊົງລົງໄປຈົນເຖິງຄວາມທຸກລະທົມອັນລຶກທຶສຸດ ເພື່ອຊ່ວຍກູ້ມະນຸດຊາດທີ່ພົນາດໃຫ້ພົ້ນ.

“ຕ່ຳໜ້າພຣະບິດາ ພຣະອົງໄດ້ທຸນຂໍແທນຄົນບາບ ໃນຂະນະທີ່ບັນດາບໍລິວານແຫ່ງສະຫວັນຄອຍຖ້ຳຜົນຢ່າງ ມີຄວາມສົນໃຈອັນເຂັ້ມຂົ້ນທີ່ຖືກອ້ອຍຄຳບໍ່ອາດພັນລະນາໄດ້.

ການບຶກສາອັນເລິກລັບນັ້ນໄດ້ດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາດົນນານ—‘ພຣະດຳລິແຫ່ງສັນຕິສຸກ’ (Zechariah 6:13) ເພື່ອບຸດຫຼານຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ຕົກລົງ.

ແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດໄດ້ຖືກວາງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການຊົງສ້າງໂລກ; ເພາະພຣະຄຣິດຄື

‘ພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ຖືກປະຫານຕັ້ງແຕ່ວາງຮາກຖານຂອງໂລກ’ (Revelation 13:8);

ແຕ່ກະນັ້ນກໍເປັນການຕໍ່ສູ້ແມ່ນແຕ່ສຳລັບກະສັດແຫ່ງຈັກກະວານ

ທີ່ຈະຍອມມອບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໃຫ້ຕາຍເພື່ອເຊື້ອຊາດທີ່ມີຄວາມຜິດ. ແຕ່

‘ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຫຼາຍຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ເຊືອໃນພຣະອົງຈະບໍ່ພົນາດ ແຕ່ມີຊີວິດນິລັນດອນ.’ John 3:16. ໂອ,

ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການໄຖ່ບາບ! ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂລກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ!

ຜູ້ໃດຈະອາດຮູ້ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມຮັກນັ້ນ ຊົງ ‘ເກີດກວ່າຄວາມຮູ້? ຕະຫຼອດບັນດາຍຸກອັນບໍ່ມີສິ້ນສຸດ

ຈົດໃຈອັນອະມະຕະ ໃນຂະນະທີ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບແຫ່ງຄວາມຮັກອັນຫຍິບບໍ່ເຖິງນັ້ນ

ຈະພາກັນພິສູງແລະນະມັດສະການ.”

“ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປາກົດພຣະອົງໃນພຣະຄຣິດ, ‘ຊົງໃຫ້ໂລກຄືນດີກັບພຣະອົງເອງ.’ 2 Corinthians 5:19.

ມະນຸດໄດ້ຕົກຕ່ຳລົງຢ່າງໜັກເນື່ອງຈາກບາບ ຈົນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຂົາຈະມາສູ່ຄວາມກົມກຽວກັບພຣະອົງ

ຜູ້ຊົງພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະອົງຄືຄວາມບໍລິສຸດແລະຄວາມດົງາມ. ແຕ່ພຣະຄຣິດ

ຫລັງຈາກໄດ້ໄຖ່ມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກກ່າວໂທດໂດຍພຣະບັນຍັດແລ້ວ

ກໍສາມາດປະທານລົດເດດອັນມາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຮ່ວມກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ

ໂດຍການກັບໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະໂດຍຄວາມເຊືອໃນພຣະຄຣິດ

ລູກຫລານຂອງອາດາມທີ່ຕົກລົງໃນບາບຈຶ່ງອາດກັບມາເປັນ ‘ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ’ ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. 1 John 3:2.”

Patriarchs and Prophets, 63, 64.